

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 363/2016-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTO - AZ s. r. o., Pekárska 11, Tmava a sťažnosť obchodnej spoločnosti WALTZ PROPERTIES LIMITED, Throngmorton street 29, Londýn, Veľká Británia, zastúpené Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Alexander Kadela, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 309/2012 z 29. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTO - AZ s. r. o. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť obchodnej spoločnosti WALTZ PROPERTIES LIMITED **o d m i e t a** ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTO - AZ s. r. o., Pekárska 11, Trnava (ďalej len „sťažovateľka AUTO - AZ s. r. o.“), a obchodnej spoločnosti WALTZ PROPERTIES LIMITED, Throngmorton street 29, Londýn, Veľká Británia (ďalej len „sťažovateľka WALTZ PROPERTIES LIMITED“, spolu ďalej aj „sťažovateľky“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 309/2012 z 29. apríla 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka AUTO - AZ s. r. o. bola v procesnom postavení žalobcu účastníkom konania o náhradu škody nesprávnym úradným postupom Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 19 C 53/2007. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 8. novembra 2010, ktorým žalobu sťažovateľky AUTO - AZ s. r. o. zamietol a doplňujúcim rozsudkom z 9. novembra 2010 rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 1 357 688,14 € z dôvodu späťvzatia návrhu. O trovách konania rozhodol okresný súd uznesením z 9. novembra 2010. Sťažovateľka AUTO - AZ s. r. o. proti označenému rozsudku, doplňujúcemu rozsudku a uzneseniu o trovách konania súdu prvého stupňa podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 3 Co 70/2011, 3 Co 71/2011, 3 Co 72/2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 1 357 688,14 € a doplňujúci rozsudok okresného súdu zrušil. Ďalším výrokom rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2 040 460 € s príslušenstvom a zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni aj náhradu trov konania v sume 74 085,59 €, zrušil uznesenie súdu prvého stupňa o náhrade trov štátu a vec v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Žalovaná podala dovolanie proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bol zmenený rozsudok prvého stupňa, ako aj proti výroku, ktorým jej bolo uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania, a žiadala ho v tejto

časti rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. O dovolaní žalovanej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolaniu vyhovel v plnom rozsahu.

Sťažovateľky AUTO - AZ s. r. o. a WALTZ PROPERTIES LIMITED namietajú, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil ich označené práva. Argumentujú a poskytujú svoj právny pohľad na vec, z ktorého vyvodzujú porušenie svojich označených práv napadnutým uznesením. Napadnuté uznesenie považujú za arbitrárne a tvrdia, že závery najvyššieho súdu, na ktorých sú založené výroky napadnutého uznesenia, sú nesprávne. Ide predovšetkým o záver najvyššieho súdu, ktorým posúdil rozhodnutie o námietkach vydané žalovanou. Sťažovateľky v tomto smere tvrdili, že ide nulitný paakt z dôvodu *res iudicata*, najvyšší súd dospel k záveru, že predmetné rozhodnutie žalovaného nezakladá nulitu, ale iba nezákonnosť rozhodnutia. Sťažovateľky ďalej tvrdia, že záver najvyššieho súdu, že sťažovateľka AUTO - AZ s. r. o. nemá právo na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, je nadbytočný, pretože sťažovateľka AUTO - AZ s. r. o. si uplatnila nárok z titulu nesprávneho úradného postupu a predmetné rozhodnutie o námietkach vydané žalovanou považuje len „za jednu epizódu v rámci nesprávneho úradného postupu“ žalovanej. V nadväznosti na to považuje za nesprávny aj záver najvyššieho súdu o neexistencii práva sťažovateľky AUTO - AZ s. r. o. na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu.

Podľa názoru sťažovateľiek skutkové a právne závery uvedené v napadnutom uznesení najvyššieho súdu sú z ústavného hľadiska neudržateľné a majú za následok porušenie ich označených práv, preto sťažovateľka AUTO - AZ s. r. o. a sťažovateľka WALTZ PROPERTIES LIMITED navrhla, aby ústavný súd rozhodol *nálezom*, v ktorom *vysloví porušenie ich označených práv, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a prizná náhradu trov konania.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažnosť vo vzťahu k sťažovateľke WALTZ PROPERTIES LIMITED ústavný súd považoval v súlade so stabilnou judikatúrou (III. ÚS 41/00, I. ÚS 43/98, II. ÚS 128/95)

za sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou, pretože z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že označená spoločnosť nebola účastníkom napadnutého konania, preto sa už nemôže domáhať vyslovenia porušenia vlastných práv v napadnutom konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky WALTZ PROPERTIES LIMITED odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

2. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť sťažovateľky AUTO - AZ s. r. o. nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové

5

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Uvedené rovnako platí aj pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy totiž ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

Podstatná námietka sťažovateľky AUTO - AZ s. r. o. spočíva v tvrdenom zásahu najvyššieho súdu do základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, ktorého sa mal dopustiť tým, že na jej právnu argumentáciu uplatnenú v priebehu konania a v odvolaní nereagoval ústavne konformným spôsobom, keď zrušil zmeňujúci rozsudok krajského súdu. Sťažovateľka AUTO - AZ s. r. o. zároveň namieta aj arbitrárnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu založenú na jej názore, že jeho právne závery, na ktorých je založené rozhodnutie, sú nesprávne.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Kľúčový záver najvyššieho súdu, s ktorým sťažovateľka AUTO - AZ s. r. o. nesúhlasí, sa týka povahy rozhodnutia o vznesení námietok po nástupe účinkov fiktívneho rozhodnutia tzv. tichého súhlasu. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho uznesenia uviedol:

«Posúdenie otázky, či za nesprávny úradný postup ako predpoklad zodpovednosti žalovanej za škodu možno považovať to, že aj po nástupe účinkov tzv. tichého súhlasu MŽP pokračovalo v konaní, vyžadovalo zaujať stanovisko k záveru odvolacieho súdu o nulite Rozhodnutia o vznesení námietok. Ak by totiž o nulitu nešlo, nesprávny postup označeného orgánu by nemohol mať za následok zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ale len prípadnú zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie. Podľa záverov rozhodovacej praxe súdov

zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pokrýva tie prípady vzniku škôd, ktoré boli vyvolané inou činnosťou štátnych orgánov než rozhodovacou (por. Zo správy NS ČSSR z 30. 11. 1977, sp. zn. Plsf 3/77 - R 35/1977). Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre počínanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to najmä takej, ktorá nevedie k vydaniu rozhodnutia. Ak sa nesprávnosti alebo vady v postupe orgánu štátu prejavia v obsahu rozhodnutia, môžu mať za následok iba zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Podľa názoru dovolacieho súdu Rozhodnutie o vznesení námietok nemožno považovať za nulité, teda za paakt. V právnom poriadku SR chýba všeobecné zákonné vymedzenie pojmu nulité správneho rozhodnutia, resp. vymedzenie väd, ktoré nulitu (ničotnosť) správneho aktu spôsobujú. Judikatúra i teória správneho práva zhodne uvádzajú, že o paakt, ako správny akt, ktorý nevyvoláva zamýšľané účinky, ide vtedy, ak sú jeho vady tak zásadné a zrejmé, že na neho „nemožno hľadieť“ ako na správny akt. Môže ísť napr. o nedostatok právneho podkladu na základe, ktorého sa rozhodovalo, nedostatok právomoc správneho orgánu, najťažšie vady v príslušnosti správneho orgánu, omyl v osobe adresáta a právna alebo faktická nemožnosť realizácie rozhodnutia (por. Soňa Košičiarová, Správny poriadok - Komentár s novelou účinnou od 1. I. 2004, Heuréka, 2004, str. 191). V predmetnej veci o žiaden z takýchto prípadov nejde. Najmä nemožno mať pochybnosti, že MŽP bolo príslušným a zároveň jediným orgánom majúcim právomoc rozhodnúť o vznesení námietok podľa Nariadenia. Rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 27. U. 2003 í. j. 6 A 118/2000 - 83 o vyslovení ničotnosti správneho aktu, ktorého sa dovoľavala žalobkyňa, nie je v právnom prostredí SR použiteľné, pretože vychádzalo z právnej úpravy platnej v Českej republike, ktorá takéto rozhodnutie (o vyslovení ničotnosti správneho rozhodnutia) výslovne umožňovala a ktorá zároveň zákonnou úpravou nepriamo rozšírila chápanie ničotnosti správneho aktu tak, že ním je rozhodnutie trpiace vadami, bez toho, aby tieto vady bližšie špecifikovala (§ 76 od. 2 zákona č. 150/2002 Sb. - soudní řád správní)- V SR naopak dôvodová správa práve k aplikácii zákona č. 514/2003 (§ 6 ods. 4) výslovne označuje za ničotné také rozhodnutie, ktoré je vydané orgánom nad rámec jeho určených právomocí. Preto ani právny názor odvolacieho súdu o existencii nesprávneho úradného postupu MŽP, ako základného predpokladu zodpovednosti žalovanej, spočívajúceho v tom, že aj po nástupe účinkov ,tzv. tichého súhlasu tento orgán pokračoval v konaní, nebol správny. Prípadná vada v postupe tohto orgánu (prekážka rei iudicata) nespôsobujúca nulitu

rozhodnutia, sa totiž mohla prejaviť v obsahu rozhodnutia, ktorého zákonnosť by mohla byť preskúmaná súdom len za podmienok stanovených zákonom.

V dôsledku tohto nesprávneho právneho záveru odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko k právnemu záveru súdu prvého stupňa, že žalobkyňa nepodala proti Rozhodnutiu o vznesení námietok žiaden opravný prostriedok a ani správnu Žalobu, a že týmto rozhodnutím sú súdy viazané. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že j keď v zmysle § 74 ods. 2 písm. f) zákona o odpadoch v znení do 30. 6. 2006 (v znení platnom v čase vydania rozhodnutia) predmetné rozhodnutie nebolo rozhodnutím podľa zákona c. 71/1967 Zb. o správnom konaní, nepochybne sa týkalo individuálnych práv žalobkyne, preto bolo napadnuteľné správnu žalobou podľa piatej časti O. s. p. Len v takomto konaní by súd mohol preskúmavať jeho správnosť z hľadiska aplikácie relevantného práva (Nariadenia a zákona o odpadoch), teda jeho zákonnosť. Okrem toho nemožno prehliadnúť, že žalobkyňa v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. 1. 15) sa domáhala náhrady škody, ktorá jej mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím (rozhodnutiami), a nie nesprávnym úradným postupom. Nesprávneho úradného postupu sa začala dovolávať až v súdnom konaní, v ktorom vyčítala MŽP pokračovanie v konaní aj po fikcii tichého súhlasu, hoci sama sa rozhodla počkať na rozhodnutie tohto orgánu a nespokojnosť sním začala vyjadrovať a jeho nulity sa dovolávať, až keď sa dozvedela o jeho obsahu.»

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka AUTO - AZ s. r. o. sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne

odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s najvyšším súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého v okolnostiach veci nemožno považovať neskoršie rozhodnutie správneho orgánu o vznesení námietok za paakt. V konaní bolo preukázané, že správny orgán konal na základe žiadosti sťažovateľky AUTO - AZ s. r. o. Sama sťažovateľka neakceptovala, respektíve neriadila sa tzv. tichým súhlasom, ktoré podľa jej názoru zakladalo prekážku *res iudicata*, a čakala na písomné rozhodnutie správneho orgánu (v zmysle argumentácie sťažovateľky akékoľvek ďalšie rozhodnutie správneho orgánu by bolo paktom, pozn.), teda argumentácia sťažovateľky v konaní bola tendenčná a nekonzistentná. Ďalej bolo nesporné, že bolo v právomoci správneho orgánu rozhodnúť o žiadosti sťažovateľky. Vychádzajúc z uvedeného je právny záver najvyššieho súdu o tom, že rozhodnutie o vznesení námietok nemožno považovať za paakt, ústavne akceptovateľný. V nadväznosti na tento záver je obdobne ústavne akceptovateľný aj záver najvyššieho súdu, že sťažovateľke nevznikol nárok na náhradu škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, keďže postup správneho orgánu bol zavŕšený vydaním rozhodnutia, ktoré v okolnostiach prípadu mohlo byť zaťažené prekážkou *res iudicata*, a preto mohlo byť preskúmateľné súdom v správnom súdnictve, čo sťažovateľka nevyužila.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky AUTO - AZ s. r. o. zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky AUTO - AZ s. r. o. podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky AUTO -AZ s. r. o. odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V súvislosti s povahou napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd dodáva, že ide o kasačné rozhodnutie, a nie konečné rozhodnutie vo veci samej, preto sťažovateľka bude môcť v ďalšom konaní predostrieť svoj právny pohľad na vec.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky AUTO - AZ s. r. o. (návrh na zrušenie uznesenia najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2016